

Milió i mig d'erasmus' en el vintè aniversari

PROGRAMES D'INTERCANVI:
ERASMUS, PROPI UAB
I SÈNECA - SICUE
Amplia Horitzons

CONVOCATÒRIA
DEL 19 DE FEBRER AL 2 DE MARÇ DE 2007
CONSULTEU LES BASES I AJUTS COMPLEMENTARIS
(GENERALITAT, BANCAJA I FUAB)
WWW.UAB.ES
ENLLAÇ MOBILITAT I INTERCANVI

UAB

La relació entre català i futbol 10 ■ Molts diaris i poca lectura 12 ■ Entrevista a Manuel Fuentes i els seus 'Problemes domèstics' 17 ■ Uns altres donants de sang: els animals 24 ■ Celebrem set anys de la 'Campus' 28 ■

EL CAMPUS de l'Autònoma

NÚM 38

MAIG 2007

L'experiència de ser un 'Erasmus' és clarament enriquidora i es recorda per la resta de la vida.

Com una intensa emoció o un 'orgasmus', es pot definir l'experiència d'anar a estudiar a l'estranger.

Aprendre llengües mentre es cursen els estudis a la universitat és cada vegada més fàcil i més necessari.

Més de 70.000 joves han demanat informació sobre els estudis universitaris en el saló anual 'Estudia'.

A la UAB es construeixen nous centres d'estudi, serveis i recerca però s'està arribant als límits, a punt de tocar sostre.

Les pràctiques de magisteri són un exemple de preparació eficaç per a l'entrada al món laboral.

"El secret per obtenir bons resultats a la carrera és saber aprofitar el temps", diu el número 1 del MIR d'enguany.

Vint anys de globalització universitària

Ara fa vint anys va iniciar-se un dels programes de cooperació europeus de més èxit, el d'intercanvi d'estudiants universitaris dit *Erasmus*. Abans que les paraules globalització o mundialització, aplicades al món del comerç i l'economia, donessin la volta al món i omplissin totes les boques, Europa ja globalitzava a nivell continental la mobilitat dels seus estudiants universitaris. Des d'aleshores s'han mogut per les terres del vell continent més d'un milió i mig de futurs professionals.

La UAB, com no podia ser d'una altra manera, ha estat capdavantera pel nombre d'estudiants enviats i acollits dins l'Estat espanyol. Aquesta realitat ja tan consolidada és un dels trets característics del món universitari que acull cada curs un allau d'estudiants estrangers. Si li sumem l'elevat nombre d'estudiants procedents del continent americà i, en menor mesura, de la resta del món, tenim un ensenyament superior internacionalitzat i en expansió.

Aquesta realitat ja tan consolidada és un dels trets característics del món universitari que acull cada curs un allau d'estudiants estrangers.

Tot i les dificultats que comporta aquest anar i venir, el resultat és francament positiu pel que representa d'obertura i d'intercanvi de cultures i d'aproximació i enriquiment de continguts dels estudis. En aquest número centrem la nostra mirada per veure de prop l'efecte *Erasmus*.

■ **DIRECTOR** Antoni Reig. **SOTSDIRECTORA** Pepa Badell. **SOTSDIRECTORA D'EDICIÓ** Elvira Altés. **CONSELL EDITORIAL** Manuel López, Antoni Merino, Jaume Soriano, Darío Giménez, Toni Castel. **DISSENY** Pepa Badell **SECRETÀRIA DE REDACCIÓ** Àngela Lozano **REDACCIÓ** Raquel Andrés, Rocío Blanco, Laia Carbonell, Laura Casas, Noelia Gallart, Mar García, Matilde Gordero, Jordi Grados, Carla Guardia, Vanesa Hereu, Xavier Leal, Elena Martín, Araceli Martínez, Aline Martins, Danuta-Assia Othman, Laura Pitarch, Sara Prim, Clara Romeguera, Miquel Àngel Redón, Alba Rodríguez, Ander Ruiz, Carlos Rul-lan, Joan Serra, Maria Sistachs, Yolanda Alamillo. **LLIBRES** Josep M. Figueres i Mar Garcia. **FOTOGRAFIA** Valeriano Machío, Araceli García **MAQUETACIÓ** Laura Casas, Valeriano Machío, Miguel Àngel Redón, Carla Guardiola, Noelia Gallart, Joan Serra. **EDICIÓ** Anna Palomo, Vanesa Hereu, Matilde Gordero i Yolanda Alamillo. **Foto portada** Valeriano Machío.

ADREÇA Facultat de Ciències de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Edifici I, Aula I2-117, 08193 Bellaterra (Barcelona). **TELÈFON** 935813288. **FAX** 935812005. **EDITA** Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB. **PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ** Cevagraf SCCL.

VAL.MACHÍO

Desperta, viu, transforma... sigues 'Erasmus'!

Canvia de país.
Canvia de cultura,
de gent, d'amistats...
Canvia de casa.
Canvia d'universitat
i de companys de
viatge... Desperta, viu,
transforma la teva vida
i torna allà on eres
al cap de sis mesos
o un any. Arribes
i sembla que tot estigui
al mateix lloc, on ho
vas deixar, que res hagi
canviat... excepte tu.

Erasmus. Es pronuncia aquest mot i a l'instant apareixen infinitat d'idees i il·lusions: festa, conèixer gent, estudiar, obrir-se, conèixer món, perdre la timidesa, aprendre, conèixer-se millor, estimar, ser estimat, compartir, viatjar...

Enguany el programa mundial d'intercanvi universitari més gran *Sòcrates-Erasmus* fa 20 anys. És per això que des d'*El Campus* volem fer un homenatge a aquesta iniciativa que mou cada any centenars d'estudiants de la nostra Universitat. La UAB participa en nombrosos programes de mobilitat i d'intercanvi arreu del món, no només amb Europa, sinó també amb Amèrica Llatina i Àsia, la qual cosa

Els bars són espais de relació entre els estudiants erasmus. Per això, solen tenir cartells informatius en molts idiomes i referències culturals diverses.

permet a l'alumnat de la UAB conèixer altres realitats universitàries i, als estudiants estrangers, completar la seva formació a la UAB. El nom del programa ve donat per l'abreviatura anglesa de European Community Action Scheme for the Mobility of University Students (ECASMUS) i inspirat en el nom del filòsof i humanista Erasmus de Rotterdam (1465-1536).

Aquesta iniciativa, des del seu naixement el 1987, ha ampliat tant el número de convenis amb universitats de destinació com el número de places que aquestes concedeixen. Actualment, la UAB té acords bilaterals amb més de 400 universitats de 22 estats. La nostra Universitat

és, sens dubte, la destinació predilecta per als estudiants estrangers, fet que ha projectat a la ciutat de Barcelona i la Universitat Autònoma com a un referent europeu. Les expectatives actuals de la Universitat són les d'ampliar i potenciar més aquest tipus d'intercanvi, que a nivell global, mou a més d'un milió i mig d'estudiants i que espera arribar a la xifra de tres milions el 2010.

Els convenis amb les diferents universitats varien segons cada facultat i les seves llicenciatures, però el país estranger amb una major demanda per part dels estudiants de l'Autònoma és, amb diferència, Itàlia. Florència, Roma, Bolonya són algunes de les ciutats on els alumnes de la UAB prefereixen passar una estada, que va entre els tres mesos i un any acadèmic complet. França i Anglaterra són els dos països que segueixen Itàlia, encara que la llista canvia segons cada facultat. Aquests, excepte Portugal, tenen com a requisit superar una prova d'idioma, que demostrï que l'alumne té un nivell mínim per cursar, sense grans dificultats, les assignatures escollides.

Pas a pas dels 'Erasmus'

Després de lliurar la sol·licitud per aconseguir la beca, centenars d'estudiants esperen fins l'abril o el maig per saber si formaran part dels alumnes *Erasmus* de l'any vinent i quina de les ciutats que han escollit se'ls assignarà. Potser no serà ni la primera ni la segona opció escollida, però sí la tercera. És llavors quan les frases "vagis on vagis ho passaràs bé" o "cada *Erasmus* és diferent" entren en acció per fer veure als estudiants que no hi ha lloc dolent per marxar.

En el cas que l'alumne no figuri dins les llistes, sempre li quedarà l'última opció: anar a la repesca, una llista d'aquelles places i destinacions que han

quedat lliures. És en aquest full on apareixen noms de ciutats impronunciables, com per exemple: Aarhus, Aarhus Universiteit; Covilhao, Universidad da Beira Interior; Erlangeo, Frederick-Alexander-Universität Erlange.

Per aquells que vulguin estar més informats d'allà on volen anar, unes de les eines ideals són les pàgines web dedicades als *Erasmus*, com per exemple www.erasmusworld.com o <http://erasmusfriends.com>, on es pot trobar valuosíssima informació sobre infinitat de destins: des de la roba que cal portar fins als millors bars on sortir. Els fòrums ajudaran, a més de conèixer gent, a poder compartir angoixes,

Plaça Cívica (a dalt). A baix, un dels molts parcs de Berlin a l'estiu.

però i il·lusions que afronten aquests estudiants.

Un cop arribats a la ciutat de destí, una altra figura d'ajuda que ofereixen moltes universitats és la persona mentora: un estudiant, generalment voluntari, que s'encarrega de guiar els desconcertats nouvinguts. Per aquells que tinguin sort, aquesta persona es convertirà en l'àngel protector que els aconseguirà trobar un pis al bell mig de la ciutat, els mostrarà els llocs més recòndits, els assenyalarà els supermercats més barats i els millors bars on sortir de festa i poder lligar amb la fauna autòctona.

Però cal advertir que hi ha quelcom que sempre acom-

■ **El país estranger amb una major demanda per part dels estudiants de l'Autònoma és, amb diferència, Itàlia**

■ **Actualment, la UAB té acords bilaterals amb més de 400 universitats de 22 estats**

■ **La nostra Universitat és, sens dubte, la destinació predilecta per als estudiants estrangers**

ALBERT BONJOCH

panyarà l'estudiant *Erasmus*: la burocràcia. Allà on vagi, la trobarà, i es presentarà en forma de “encara no hem rebut les notes de la teva universitat”, “ens falten papers”, “per a fer això hauries de parlar amb l'altre departament”... L'única forma de vèncer aquest insuportable company de viatge és la paciència i el fet de saber que és quelcom que ve en el *pack Erasmus*. Un *pack*, que té infinitat de positius, un d'ells són els viatges: Interrails, ScanRails, en avió, fent autoestop... Per a molts, l'estada a l'estranger és també una oportunitat per conèixer món: visitar el país de destí, els països veïns o qualsevol indret que es posi entre ull i ull.

Sopar típic berlinès (a dalt). Cartells de festes Erasmus. Manifestació, antinazi a Berlín (dreta).

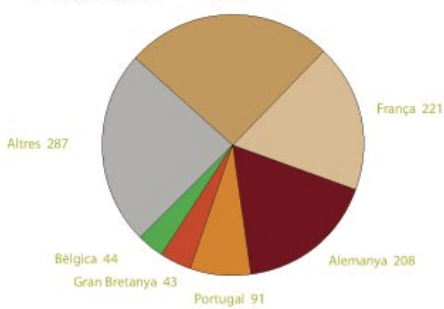
Integrar-se: actitud vital

El dia a dia de molts estudiants de la UAB es trasllada cap a universitats on les classes són impartides en llengües distintes del català o el castellà. Institucions que funcionen sovint de forma totalment diferent, classes que poc tenen a veure amb les d'origen. Per aquells que aprofitin la universitat, treballar amb gent d'altres països serà, sens dubte, una experiència enriquidora. Posar-se d'acord amb un grup on cadascú parla un idioma, una cultura i uns coneixements diferents, ens faran treballar la tolerància, l'obertura, però sobretot, ens dotaran d'una

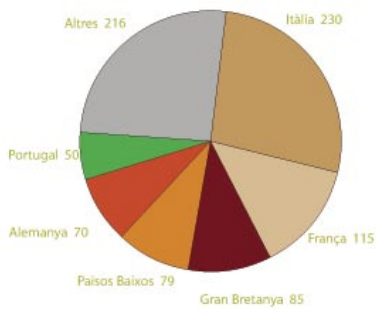
paciència inimaginable fins el moment.

Com diu la dita castellana, “*allá donde fueres haz lo que vieres*”. Tot i que sona tòpic, indica que sortir a l'estranger és també aprendre a entendre els altres i les seves formes de fer. En aquest sentit, implicar-se en la vida dels autòctons serà la millor manera d'arribar a entendre el país (si és que és possible). Tot i això, tant si l'estudiant s'apropa a la cultura de destinació com no, el país es convertirà en la seva segona casa, i els amics passaran a ser la seva segona família. D'un mateix depèn que aquesta família només parli la mateixa

País d'origen dels erasmus estrangers
Total (05/06): 1201

País de destinació dels erasmus de la UAB
Total (05/06): 845

llengua o en parli moltes de diferents.

L'altra cara de l'intercanvi

Les principals reivindicacions de l'alumnat són bàsicament dues: millorar les condicions d'accés a la beca i facilitar una comparació dels programes d'estudis. La quantitat mensual es fixa entre 100 i 175 euros i, en alguns casos, es dota d'un ajut addicional segons el país de destinació. Aquesta xifra és totalment insuficient i és una barrera enorme per a tots aquells que volen tenir l'oportunitat d'estudiar a l'estranger però no tenen diners per a fer-ho. La beca no arriba ni per cobrir el lloguer, ni per comprar llibres, i ja no parlem de festes i altres activitats en societat. Treballar al lloc de destí és, evidentment, una de les solucions possibles, però per aquells que no vulguin fer-ho, val més que estalviïn perquè les despeses poden ser una bona sorpresa.

D'altra banda, està la qüestió de les convalidacions, és a dir, equiparar les assignatures cursades fora amb les assignatures matriculades aquí, per

CARLOS RUL-LAN

Al dalt, el famós centre cultural Tacheles, de Berlín. Imatges de festes a la capital alemanya.

tal d'evitar perdre un any. En aquest sentit, el consell que dona l'Oficina de Relacions Internacionals als alumnes és que, abans de marxar, caldria acordar amb el coordinador de la UAB les assignatures que l'alumne cursarà a la universitat de destí. Per alguns però, el resultat final d'aquest procés és directament proporcional a les decisions que prengui el tutor d'Erasmus adjudicat. Així doncs, esperem que us toqui un docent benèvol que us ajudi a equiparar els màxims crèdits possibles. Sort.

Després de tot, d'allò bo i no tant bo, el que comparteixen tots els que tasten aquest intercanvi és l'experiència d'haver viscut milers d'històries, haver fet

amics i ampliat coneixements, tant de l'exterior com d'un mateix. Impressions que resten per sempre i, tot d'una, es converteixen en un somriure i un cúmul de sensacions quan se senten les tres síl·labes que formen aquest gran viatge: E-RAS-MUS ■

Javier Leal
Clara Romaguera

■ **'ERASMUS'?**
Volem publicar una guia orientativa per als estudiants sobre les principals destinacions dels 'Erasmus'.
Explica'ns la teva experiència! Escriu a: bla.bla@hotmail.com

Com optar a la beca 'Erasmus'?

La condició indispensable és estar matriculat a la UAB o en alguna de les universitats d'origen dels 27 estats membres de la Unió Europea, els tres països de l'Espai Econòmic Europeu (Islàndia, Liechtenstein i Noruega) o Turquia, i estar cursant una carrera de grau mig o superior i haver superat el primer any. Cal recordar que la beca no només està dirigida als estudiants sinó també al professorat.

Augmenta el pressupost

Una bona notícia en aquest sentit és que el Govern espanyol ha decidit augmentar el pressupost destinat al programa *Erasmus* en un 800%, i passar dels 5,2 milions als 52 milions invertits. Això es tradueix en beques que podran arribar fins als 6.000 euros. A més a més, el pagament de la beca s'efectuarà abans que l'estudiant surti cap al país de destí, i no un cop allà, com es feia fins ara, i que tenia com a resultat estudiants sense un euro a la butxaca. Aquests canvis, però, s'aplicaran l'any vinent.

■ L'experiència

L'Albert Bonjoch, llicenciat en periodisme, va formar part de la generació *Erasmus* 2004-2005. El seu destí: Berlín. Durada: un any. L'Albert és d'aquells que marxa sense saber res de la llengua, però torna amb un perfecte alemany i dues llengües més sota el braç. A l'Albert no li calen guies: "Jo prefereixo guiar-me a mi mateix que ser guiat per un paraigües". Un mes sol per Polònia, Sèrbia, Eslovàquia, Croàcia, Eslovènia i Hongria ho demostra. Actualment, estudia teatre a la Sorbona de París, on viu amb la seva companya, l'Isabelle, que va conèixer a Berlín. A la foto, l'Albert i la seva inseparable bicicleta al mercat d'ocasió o Flohmarkt.

"Ich bin ein berliner"

- **Ich bin ein Berliner.** Quan vaig arribar a la ciutat per primera vegada, vaig sentir l'estranya sensació de sentir-me berlinès, de sentir-me acollit per una cultura aliena a la meua. Berlín pot semblar una ciutat grisa i freda, però és ideal per viure-hi: és la màgia, la felicitat del dia a dia, la inexistència de l'avorriment, de la rutina.
- **Berlín preu:** És barat. Als estudiants se'ls aplica una matrícula econòmica. El bitllet de transport és gairebé regalat; existeixen descomptes i es poden gaudir de préstecs oferts per l'Estat.
- **Joves:** Cases *okupes*, festes alternatives en fàbriques, *kebabs*, *graffitis* i el mur. Un mur que separa el món dels adults i el món dels joves.
- **On viure?:** Barris com Kreuzberg, Prenzlauerberg o Friedrichshain.
- **Residència o pis?:** Una residència tanca bastant les portes de cara a l'indret on es viu. No obstant, la recomano per un mes.
- **Festa:** A Berlín la festa no es troba en el mateix lloc cada nit. Aconsello mirar dues revistes que informen de l'agenda cultural, musical i nocturna a la ciutat: *TIP* i *Zitty*. Les festes més alternatives s'han de buscar a través de contactes.
- **Quelcom peculiar:** La vineria Weinerei, un restaurant on pagues el que vols per un bon sopar acompanyat d'un bon vi.
- **Necessitat:** a l'estiu, bicicleta. A l'hivern, abric i calefacció.

Freie Universität · BERLIN

- "La universitat és l'indret ideal per integrar-se a la nova vida estrangera. Sóc dels partidaris que l'*Erasmus* ha de comportar festa, però alhora la universitat és un indret social que permet acostar-se a altres joves, estrangers o no, amb els quals compartir la rutina, que es farà més agradable".
- **Ofertes:** Les universitats alemanyes ofereixen nombroses activitats: esportives, culturals i educatives, que són una eina ideal per amenitzar el temps així com per conèixer gent nova. Cantines formoses amb preu gustós: dos euros el menú.
- **Consell:** El primer que s'ha de fer és identificar el centre *Erasmus* de la universitat. A través d'aquest, i segons l'humor, t'orienten per a qualsevol problema, excepte per temes d'amor.
- **Cursos:** També val la pena realitzar els cursos d'alemany gratuïts que ofereixen. És una bona manera de conèixer altres *Erasmus* i d'assabentar-se d'alguna cosa a l'hora d'anar a comprar el pa.
- **Convalidacions:** Viure un *Erasmus* és més aviat guanyar uns quants anys. Hom se sent més vell quan torna a casa; sent que ha après a valorar tot el que el rodeja, i a sobre parla alemany.
- **Classes:** A Alemanya es poden fer seminaris (d'un 15 persones i fent debats) o conferències, on un professor parla i els alumnes escriuen.

Jordi Bes Lozano
Estudiant de quart de Periodisme
Erasmus a la Universitat de Copenhagen
(Dinamarca)

Un 'orgasmus' per a tota la vida

Avui estic convidat a dues festes, demà aniré a un concert i demà passat, per no trencar el ritme, sortiré a ballar. Sovint, a les persones que escullen estudiar durant uns mesos en un país europeu fora del d'origen se les associa amb la diversió nocturna sens fi. No obstant això, bona part dels joves *erasmus* van més lluny de la festa i les classes i adquireixen una quantitat immensa d'experiències que els enriqueiran per a tota la vida.

Les possibilitats que ofereix l'estada a l'estranger per créixer com a persona són inimaginables. Probablement, un estudiant *erasmus* arribi a conèixer el mateix nombre de persones noves en pocs mesos que durant cinc anys de la seva vida. A més, els nous coneguts provenen d'arreu del món, cosa que proporciona una informació de primera mà sobre com es pensa, com s'actua i com es viu en d'altres indrets.

L'estudiant es troba immers durant les 24 hores del dia en un país del que en sol tenir un coneixement previ deformat. Això fa que s'hagi d'enfrontar amb el seu jo i trencar amb els estereotips perquè pugui aprendre a sobreviure quan hi arriba, i a viure després en una terra on gairebé tot li serà nou. Probablement, seran diferents les hores del dia a les que s'acostuma a menjar, les formes que cal mantenir en el tracte amb la gent o la moneda.

Un altre aspecte que variarà és el tipus d'universitat. Mentre que, per exemple, les carreres que ofereix la Facultat de

Ciències de la Comunicació de la UAB contenen moltes assignatures amb una part pràctica, les mateixes titulacions tenen una orientació gairebé només teòrica o, encara més pràctica en d'altres universitats. També s'hi afegixen els canvis en el sistema de matriculació, en els exàmens i en la llengua de docència.

Tot i això, l'interès per l'assistència a les classes, que solen ser de gran qualitat, pot decaure des del moment que els estudiants descobreixen les possibilitats d'enriquiment que ofereix el carrer. En el cas de Copenhagen, l'estudiant no

es pot perdre les múltiples manifestacions que des de l'1 de març s'han celebrat a favor de la Ungdomshuset (La Casa dels Joves), un centre juvenil d'activitats culturals tancat per la policia danesa.

Encara que molts estudiants se senten atrets per marxar d'*Erasmus*, s'han de plantejar si seran capaços d'obtenir el màxim de l'experiència i, per tant, si els val la pena demanar una estada a l'estranger. Existeix el perill que alguns només pensin des dels esquemes pre-

vis del país d'origen, fet que dificulta l'adaptació. Per això, cal que siguin conscients que s'ha de ser molt receptiu al que els envolta i no tenir por de ser influenciats. Si ho tenen clar, viure en un altre país durant uns mesos pot arribar a ser un dels millors camins escollits mai: un *orgasmus* –una experiència curta però molt intensa– que val per a tota la vida.

estudiant es troba immers durant les 24 hores del dia en un país del que en sol tenir un coneixement previ deformat. Això fa que s'hagi d'enfrontar amb el seu jo i trencar amb els estereotips perquè pugui aprendre a sobreviure

Hortènsia Curell
 Coordinadora General de Programes
 d'Intercanvi de la Facultat de Lletres

Vint anys emocionants

El meu primer contacte amb el programa *Sòcrates-Erasmus* no va ser, desafortunadament, com a estudiant universitària, sinó com a professora. Estic parlant de l'any 1991, quan vaig començar a coordinar un dels programes internacionals de cooperació amb què aleshores estava articulat aquest programa europeu.

Els coordinadors de les diverses universitats ens reuníem anualment per intercanviar impressions, per resoldre problemes i també, per què no dir-ho, per passar-ho bé. Barrejàvem la feina amb l'aspecte lúdic que sempre es pot trobar després de feixuges sessions de treball. El contacte personal era absolutament essencial en una època sense correu electrònic, on era freqüent rebre una trucada a casa un diumenge al matí.

La manca de correu electrònic de llavors, però, també tenia aspectes positius: al meu despatx tinc un suro amb desenes de postals de tota Europa enviades per alumnes d'intercanvi. Ja fa anys que m'he de conformar amb missatges cibernètics i no és el mateix un tros de paper imprès que una bonica fotografia d'una ciutat o un paisatge europeu en forma de postal.

Les xifres són ara, setze anys després, força impressionants. Aquest any a la Universitat Autònoma de Barcelona s'ha enviat l'estudiant *Erasmus* número 10.000. En el curs 2005-2006, la Universitat tenia 1.053 acords d'intercanvis,

amb 487 universitats: van venir 2.178 estudiants i en van marxar 2.130, unes xifres força importants dins l'àmbit de les universitats de l'Estat espanyol.

El país preferit com a destí dels nostres estudiants va ser Itàlia, i la majoria dels estudiants que van venir eren també italians. És a dir, es tracta d'un amor mutu, compartit.

Els números, però, no expliquen tota la història. En tots els anys que he estat en contacte amb alumnes dels programes europeus, puc comptar amb els dits d'una mà aquells que n'estan descontents. Les excepcions a la regla són

n tots els anys en què he estat en contacte amb alumnes dels programes d'europeus, puc comptar amb els dits d'una mà aquells que n'estan descontents. Les excepcions a la regla són ben poques.

ben poques, és cert. La immensíssima majoria valoren la seva experiència molt positivament, tant des del punt de vista acadèmic com, sobretot, personal. "Mil gràcies per haver-me enviat aquí!", "Estic molt contenta!", "Ser aquí és un autèntic privilegi", diuen alguns dels missatges de les postals rebudes. Cal dir alguna cosa més? Algú pot qüestionar seriosament la utilitat i vigència dels programes d'intercanvi universitaris europeus?

Aquest és un camí obert que no sols cal mantenir sinó que és precís treballar a fons per fer-lo cada vegada més ampli i planer. És un instrument imprescindible en la construcció europea i en el lent sorgiment d'una desitjada identitat europea que permeti tirar endavant la Unió Europea i també les seves perspectives de futur més immediat.

■ Aproximació als mitjans de comunicació comarcals catalans

Un grup de 50 estudiants dels primers cursos de Periodisme va visitar del 19 al 21 de març els principals centres de producció comunicativa comarcal de Catalunya. Les ciutats i mitjans van ser Girona, amb visita a *Diari de Girona*; Vic, visita a *El 9 Nou* i la seva televisió; Manresa, a *Regió 7* i televisió; Lleida, amb visita al diari *Segre*, la seva ràdio i televisió; Tortosa, a *La Veu de l'Ebre*; Amposta, on es va conèixer el projecte de ciutat digital; Tarragona, amb estada a *Tarragona Ràdio* i recepció a la planta petrolera Repsol, i Reus on es van veure les instal·lacions de *Canal Reus TV*. El programa, organitzat pel Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la Comunicació, va comptar amb diferents conferències sobre temàtiques de cada territori (el transvasament de l'Ebre, a Tortosa; la polèmica de l'art sacre a Lleida, etc.) i tallers amb estudiants d'altres universitats (Vic, Lleida).

■ II Trobada de joves lectors

Una vuitantena d'estudiants de periodisme de sis universitats catalanes (UAB, Ramon Llull, Pompeu Fabra, Vic, Rovira i Virgili i Abat Oliva) van reunir-se el 13 i 14 d'abril a Canyamars, Maresme, per debatre el repte d'Internet als altres mitjans de comunicació i la professió periodística, en la *II Trobada de joves lectors*, organitzada per l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal. Va produir-se un ric intercanvi d'idees a partir de les presentacions de grups de treball de cada universitat, tot en relació a l'anàlisi i recerca de com fer arribar la premsa de pagament als joves i com hauran d'afrontar el repte els futurs professionals del periodisme.

Català i futbol, a anàlisi

LAIA CARBONELL

L'ús del català en les retransmissions esportives va ser protagonista el dia 15 de març de la primera *Jornada d'anàlisi i debat sobre futbol i llengua als mitjans audiovisuals* a la Universitat Autònoma de Barcelona. Al llarg de tot el dia, l'Aula Magna de la Facultat de Ciències de la Comunicació va acollir la reflexió i l'anàlisi de la situació del català al llarg de 30 anys de retransmissions esportives en llengua catalana.

L'obertura de la jornada *Futbol i llengua als mitjans audiovisuals* va comptar amb la ponència de Joan Martí i Castell, president de la secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, així com amb la presència del rector de la Universitat, Lluís Ferrer, i del degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació, Josep Maria Blanco (foto superior).

El llegat de Puyal

Fins al migdia, els membres del Grup Llengua i Mèdia de la UAB van parlar dels aspectes lingüístics de les retransmissions esportives i, ja a la tarda, diversos professionals d'aquest àmbit periodístic van compartir les seves experiències i el seu punt de vista amb un auditori ple de gom a gom. Tots els ponents van destacar la figura de Joaquim Maria Puyal (a la foto inferior) en la seva tasca d'adequació del llenguatge tècnic del futbol al català.

Puyal, al seu torn, va destacar la importància dels mitjans en la configuració de la llengua. Va cloure la jornada el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras ■

Laia Carbonell

MATILDE GORDERO

Les Assemblees reivindiquen un habitatge digne

L'acampada reivindicativa per a un habitatge digne, organitzada per la Coordinadora d'Assemblees de Facultat (CAF), va cloure un dia ple d'activitats a la UAB el 21 de març. A les vuit del vespre es plantaven les darreres tendes. També es va projectar un documental, que va estar precedit d'una *performance* i un Monopoly per mostrar la visió dels organitzadors sobre el mercat de pisos ■ M.G.

VAL-MACHÍO

Inauguren el cargol de Perejaume

L'artista Perejaume, darrer Premi Nacional d'Arts Plàstiques, va assistir a l'enroscament de la seva escultura amb el nom de *L'enclavament de Bellaterra*. Segons l'artista ja "no hi ha res fix i ni la terra és ferma".

El passat dimecres 7 de març es va inaugurar l'escultura titulada *L'enclavament de Bellaterra* a l'espai que hi ha entre la riera de l'eix central i la Facultat de Dret. Un cargol de bronze enroscat sobre la terra del campus universitari com a elogi de l'arrelament a la terra. L'escultura, encarregada per la Fundació Universitat Autònoma de Barcelona, és un cargol metàl·lic de bronze amb rosca de bis i cabota d'estrella d'un metre i mig d'alçada i 90 centímetres de diàmetre. La cabota

té un text gravat de 184 lletres realitzades amb fresolí d'un mil·límetre de fondària. El darrer Premi Nacional d'Arts Plàstiques va llegir la inscripció de l'escultura després que uns operaris l'haguessin enclavat a terra, sota la pluja. L'acte es va realitzar al migdia i va comptar amb la presència de l'artista, el rector de la UAB i l'alcalde de Cerdanyola del Vallès, Antoni Morral, entre altres autoritats. Durant tot l'acte un grup de quinze persones del Sindicat d'Estudiants va proferir crits contra el Rector de la Universitat darrera una pancarta que deia *Aneu a privatitzar a casa vostra* ■

Carlos Rul-lan

CARLOS RUL-LAN

Bellaterra i Cerdanyola unides pel Camí Verd del Vallès

Les reivindicacions per un Camí Verd del Vallès s'estan fent realitat. El passat 18 de març l'alcalde de Cerdanyola, Antoni Morral, va inaugurar el primer tram que uneix Bellaterra amb Cerdanyola. El projecte s'ha dut a terme a partir d'una proposta firmada per 18.000 ciutadans. El Camí Verd facilita els desplaçaments en bicicleta o a peu que cada dia realitzen molts dels estudiants de la UAB ■ **C.R.**

I Congrés per Estudiants de Medicina

El passat mes de març es va celebrar a l'Hospital de Sant Pau, el *I Congrés per Estudiants de Medicina CEM'07* dedicat a les emergències mèdiques. A la cita hi van assistir 170 estudiants, alguns dels quals es van desplaçar des de la Península. Xavier Madirolas, Jordi Gibert i Juani Vidal van proposar a la UAB dur a terme aquest congrés després d'haver assistit a un de semblant que es realitza a Salamanca. Amb un pressupost de 12.000 euros, la convocatòria va ser un èxit i els assistents van demanar que es fes anualment. L'últim dia es van premiar els tres millors casos clínics amb el regal del clàssic llibre de medicina *Harrison*.

Literatura actual

Els poetes Feliu Formosa i Francesc Parcerisas van parlar de la seva obra el dilluns 19 de març a la Facultat de Filosofia i Lletres dins les *Sessions sobre literatura catalana actual*. Aquestes sessions han estat organitzades pel Grup d'Estudis de Literatura Catalana Contemporània (GELCC). L'11 de maig es podrà escoltar a Carles Hac Mor, Vicenç Altaió i Dolors Miquel.

La selecció femenina de futbol de la UAB a València

La selecció femenina de futbol de la UAB va disputar els dies 27, 28, 29 i 30 de març a València la fase interzonal del Campionat d'Espanya Universitari de Futbol 7. El primer partit, contra la Universitat de Múrcia, va acabar amb empat a 1 gol i els penals van classificar l'equip català. Al següent partit, la UAB va guanyar 3 a 0 a la Universitat sevillana Pablo de Olavide. A la final, l'equip de l'Autònoma va perdre 5 a 1 contra la Universitat Pública de Navarra.

Molts diaris i poca lectura

La majoria d'estudiants de l'Autònoma no llegeix premsa. Almenys aquesta és la conclusió a la que s'arriba després d'analitzar els hàbits de lectura de l'alumnat de la UAB.

ELENA MARTÍN

La premsa gratuïta, que els i les estudiants perceben com a poc objectiva, passa per davant dels diaris de pagament, que només afirmen comprar amb freqüència els alumnes de Ciències de la Comunicació. De totes les publicacions, el gènere que surt més perjudicat és la premsa universitària que, pràcticament, no es mou dels estands en tot el dia.

De les dotze facultats i escoles que componen la Universitat, tan sols dues compten amb un quiosc: la Facultat de Filosofia i Lletres i, com no podia ser d'una altra manera, la de Ciències de la Comunicació. Maria Josep Martínez, quiosquera de la Facultat de Filosofia i Lletres,

afirma que els diaris són “una part molt poc significativa” de les vendes totals. Els estudiants solen demanar revistes especialitzades, normalment musicals o relacionades amb l'esport.

Els estudiants de Ciències de la Comunicació reconeixen que compren premsa de pagament de manera habitual, a banda d'agafar les dues publicacions gratuïtes que s'ofereixen a la Universitat: els diaris *Metro* i *ADN*. Per als alumnes d'aquesta Facultat és indispensable comprar premsa per aprofundir una mica més en el dia a dia i saber de bona tinta què passa al món. Per a Toni Noguera, estudiant de tercer de Periodisme, la premsa

Els estudiants de la UAB prefereixen la premsa gratuïta a la premsa de pagament.

gratuïta “està molt bé si no es té l'hàbit de comprar el diari”, però és indispensable fullejar algun exemplar de pagament ja que proporcionen una informació “més fiable i analítica”.

La majoria d'alumnes de les altres facultats afirmen que si llegeixen premsa gratuïta és perquè la regalen i per la seva col·locació estratègica i de fàcil accés. Pel que fa a la premsa de pagament, vuit de cada deu estudiants diuen que la consumeixen si “algú de casa l'ha comprat”, però poques vegades per decisió pròpia. La premsa gratuïta, tot i no tenir massa prestigi entre els estudiants, es veu com una alternativa al

■ **De totes les publicacions, el gènere que surt més perjudicat és la premsa universitària**

■ **Set de cada deu estudiants prefereixen el diari 'Metro', en detriment del diari 'ADN'**

D'altra banda, els estudiants que afirmen llegir premsa universitària –dos de cada deu– diuen fer-ho durant les hores mortes, entre classes o mentre prenen alguna cosa al bar. Pel que fa als diaris de pagament, la franja horària amb més activitat és el matí, entre les 8 i quarts de 10. Així doncs, i en contra de tot pronòstic, sembla que als estudiants de l'Autònoma no els interessa la premsa. Almenys, no en format tradicional. Tot i això, de l'oferta de diaris i publicacions diverses que hi ha a les facultats, el que més es consumeix és la premsa gratuïta generalista. I per ser encara més concrets, set de cada deu estudiants prefereixen el diari *Metro*, en detriment del diari *ADN*. Respecte al desinterès cap a la premsa universitària, Lucía Eirea Ponte, estudiant de segon de Publicitat, afirma que caldria una “forta campanya publicitària” que posicionés aquest producte i en potenciés les seves característiques. Potser seria convenient fer un estudi de mercat per captar les necessitats i interessos reals dels estudiants. O potser, senzillament, buscar nous suports capaços de cridar l'atenció d'un públic cada vegada més saturat d'informació ■

**Elena Martín
Sara Prim
Danuta-Assia Othman**

consum de premsa de pagament: “No val la pena comprar-ne si te n'ofereixen gratuïtament”, diu Xavi Sáenz, estudiant de quart curs de Medicina.

L'anomenada premsa universitària neix amb la finalitat d'acostar els estudiants a la vida del campus i crear vincles entre els alumnes i tot allò que es mou a la Universitat. Pretén oferir una informació propera, atès el desinterès majoritari de l'alumnat davant la premsa generalista, i proporcionar-los una informació que els pugui resultar útil i amb la que se sentin més representats. No obstant, el públic d'aquestes publicacions és molt reduït. Capçaleres com l'*Hiperbòlic*, *Gaceta*

El quiosc de la Facultat de Filosofia i Lletres proporciona premsa a tots els estudiants de les facultats properes.

Universitaria, *Generación XXI*, *Eccus* o *M25*, comunes a totes les facultats de la Universitat, són força desconegudes per als alumnes. Sovint, sense haver-ne llegit cap, tendeixen a considerar-les poc interessants: “No tenen un disseny gaire atractiu, això també fa que no et molestis ni a fullejar-les”, explica Carol Díaz, estudiant de segon curs de Ciències Polítiques.

Respecte al tipus de consum, també hi ha una diferència clara en els horaris de lectura. Les piles d'exemplars de premsa gratuïta solen disminuir a primera hora del matí o del migdia, en el cas dels alumnes que cursen els seus estudis en horari de tarda.

VANESA HEREU

Aprender **llengües** dins i fora de la carrera

La UAB posa a disposició del seu alumnat el Servei de Llengües, el qual dóna la possibilitat de rebre assignatures impartides en anglès dins el pla d'estudis d'algunes carreres. El Servei també ofereix nous projectes, com 'Argumenta', que aporta les eines suficients perquè els estudiants aprenguin a comunicar-se millor en català, tant oralment com per escrit. Són iniciatives que la Universitat està promovent per adaptar-se al frenètic ritme dels canvis socials.

Àustria, Suïssa, Israel, Ghana, Estats Units o Argentina, en són alguns exemples. Cada any alumnes d'arreu del món arriben a la UAB i, amb ells, la pluralitat de llengües al Campus. Aprender català i castellà és una de les primeres coses que fan tot just arribar, per necessitat, per plaer o com a repte. En aquesta línia, des del Servei de Llengües, tant estudiants autòctons com nousvinguts tenen l'oportunitat d'aprendre català i castellà, però també anglès, francès, alemany, italià i, fins i tot, japonès.

El Servei de Llengües és un nou ens que va néixer el juliol del 2006. Fins llavors, l'Autònoma ofería de forma independent tres serveis de suport lingüístic,

el Servei d'Idiomes Moderns (SIM), el Gabinet de Llengua Catalana (GLC) i el Centre d'Autoaprenentatge de Llengües (CAL). Però, "el 2005, ja es va acordar fer un únic servei de llengües per tal de treballar conjuntament; tot, per ser més eficaços", explica Montserrat Balagueró, directora del Servei de Llengües. Amb això es pretén satisfer les necessitats de l'usuari en relació al coneixement, l'ús i la promoció de les llengües.

L'aprenentatge d'idiomes es va adaptant als nous temps. És el cas de l'anglès, que ha esdevingut "una llengua comuna i de comunicació internacional, tant des d'un punt de vista verbal com escrit", explica Sònia Prats,

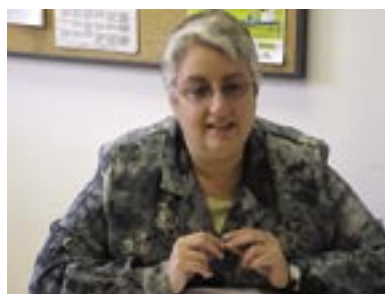

cap d'estudis del Servei de Llengües. Segons Prats, "l'anglès, en aquests moments, no només ha de servir per parlar amb gent nativa, sinó per parlar amb un japonès o un americà. Per aquest motiu, a les classes també s'han de treballar aspectes més pragmàtics, com el llenguatge no verbal, que és molt important perquè pot significar l'èxit o el fracàs d'una conversa".

Docència en anglès

En la majoria de carreres no s'estudien idiomes i, sovint, s'ha de recórrer a cursos extraescolars per poder aprendre alguna llengua. Però, des del curs 2000-2001, la Facultat d'Econòmiques i Empresariales permet cursar

El Servei de Llengües combina les classes magistrals amb el treball a l'aula d'informàtica. De dalt a baix: Sònia Prats, Montserrat Balagueró i Enric Serra.

VAL.MACHÍO

assignatures en anglès, amb més èxit cada any. "A mesura que han anat passant els cursos, s'ha vist un increment considerable d'alumnes en aquestes assignatures", afirma José Checa, gestor acadèmic d'aquesta Facultat. Un increment més que evident, tenint en compte que el projecte va engregar amb l'oferta inicial de cinc assignatures en anglès i, enguany, se n'imparteixen catorze.

"L'objectiu d'aquesta iniciativa és que els estudiants de fora puguin cursar assignatures en anglès aquí i que els estudiants autòctons puguin tenir una bona competència lingüística per marxar d'*Erasmus* i per accedir al mercat laboral", explica

■ **L'aprenentatge d'idiomes es va adaptant als nous temps**

■ **A les classes també s'han de treballar aspectes més pragmàtics, com el llenguatge no verbal**

■ **La Facultat d'Econòmiques i Empresariales permet cursar assignatures en anglès**

Marta Estella, sots-directora del Gabinet de Llengua Catalana. Ara bé, Estella vol deixar clar que "aquestes assignatures no han de servir per crear el gueto dels *Erasmus*, sinó que han de convertir-se en un punt de connexió entre els estudiants d'aquí i els de fora".

La iniciativa s'ha estès també a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria i a la Facultat de Veterinària, però d'una manera més prudent. Cursar una assignatura en llengua forana no anul·la en cap cas la docència en català o castellà de la mateixa, tot i que l'alumne que s'atreveix amb la docència en anglès i fa l'examen en aquesta llengua se'l premia i se li reconeixen un determinat

VANESA HEREU

■ **Cursar una assignatura en llengua forana no anul·la en cap cas la docència en català o castellà**

■ **El professorat que imparteix aquestes classes ho fa de manera voluntària**

■ **Les dues versions d'Argumenta', l'oberta a Internet i la del Campus Virtual, han assolit ja "un èxit considerable"**

Quina metodologia segueixen?

Intenten potenciar molt la comunicació pràctica, ensenyant-te lèxic i, sobretot, fent molts *speaking*s amb els companys; i no se centren tant en les explicacions de la gramàtica. És un canvi molt gran de l'anglès de batxillerat, on tot estava centrat en la gramàtica de la llengua. A mi, personalment, m'agrada aquest mètode; les dues hores de classe passen ràpid i si algun dia no tens gaire ganes de treballar, com que quasi tot és en grup, l'un per l'altre s'acaba fent. Ara bé, trobo que aquest sistema té un inconvenient: no notes una millora immediata i tens la sensació d'aprendre poc.

nombre de crèdits de lliure elecció en funció de l'assignatura.

El professorat que imparteix aquestes classes ho fa de manera voluntària, però "d'aquí un temps es donarà l'oportunitat que els professors es formin en alguna llengua estrangera per tal que n'hi hagi més que es llencin en aquest projecte", explica Estella.

Nous projectes

Aprendre a argumentar, redactar ressenyes o saber prendre apunts útils. Amb aquests objectius, la UAB ha engegat el projecte interuniversitari *Argumenta*, dirigit pel Gabinet de Llengua Catalana de la UAB i el Servei de Llengües i Terminologia de la UPC, i en el qual hi participen els serveis lingüístics de nou universitats catalanes. Davant la modificació dels plans d'estudis universitaris, aquest nou projecte virtual vol aconseguir que els es-

Els passadissos de les facultats i del Servei de Llengües s'omplen amb cartells de tot tipus però, especialment, amb anuncis de cursos d'idiomes.

tudiants siguin competents en les destreses lingüístiques, tant en l'àmbit acadèmic com professional. "Està pensat bàsicament en català, però no només és per a catalanoparlants, sinó també per a qui parli altres llengües", explica Enric Serra, tècnic de Formació i Autoaprenentatge de la UAB. I això s'explica perquè l'objectiu del projecte no és resoldre dubtes gramaticals o de codi lingüístic, sinó ensenyar les destreses que són útils i comunes en totes les llengües. Les dues versions d'*Argumenta*, l'oberta a Internet i la del Campus Virtual, han assolit ja "un èxit considerable", segons Serra. En aquest primer any ja hi ha participat més d'un centenar d'alumnes per semestre i l'èxit és progressiu. I és que per a gustos, colors ■

**Laura Casas
Vanessa Hereu
Maria Sistachs**

L'actual protagonista del programa 'Caiga Quien Caiga', Manel Fuentes, té al darrere tot un seguit d'experiències professionals que l'han convertit en un polifacètic i, sobretot, en un reconegut periodista. Aquest barceloní, que un dia caminava per la plaça Cívica com un estudiant més, ens parla de la seva vida uns anys després de deixar la Universitat Autònoma. Fuentes ens mostra el seu bagatge per apropar, als que ara són estudiants, la seva manera de veure la vida i el món professional.

ARACELI GARCÍA

Manel Fuentes: “M’agradaria molt donar classes a la universitat”

És difícil de treballar alhora en dos registres diferents com són la ràdio i la televisió ?

No, perquè l'esperit de *Problemes Domèstics* i l'esperit del CQC (*Caiga Quien Caiga*) és molt semblant i, aleshores, és difícil fer-se un embolic. Hi ha una transgressió molt directa. Tothom pensa en imatges, fins i tot a la ràdio. En ràdio, el que passa és que no les has de fer evidents. El que nosaltres intentem fer a la ràdio és transmetre un univers molt més obert perquè és invisible. Ara per ara no hi ha un programa més bo a la televisió

que el *Caiga*. És el programa més modern, més transgressor i més gamberro, on es diuen coses per les que ens podrien atacar les feministes, els masculistes, els de dretes, els d'esquerreres, els fatxes, els *progres* i qui vulgui.

Com es combina la feina entre Madrid i Barcelona?

Jo sóc un teletreballador, estic al matí a la ràdio i *currant* davant d'un ordinador fins que arriba el moment i, quan treballo, per a la televisió estic *currant* també amb un ordinador. L'única diferència és que per anar de casa meva a

El periodista Manel Fuentes moments abans de ser entrevistat als estudis de Catalunya Ràdio.

l'estudi de ràdio tardo una hora i, per anar de casa meva al plató de televisió tardo quatre hores perquè he d'anar a buscar un avió. Però això als Estats Units, per exemple, és una pràctica molt habitual; hi ha qui viu a Chicago i *curra* a Nova York o a Boston. El problema és el pont aeri que funciona molt malament.

Quin creu que és el paper de la televisió en la societat?

No, no, si us plau, aquestes preguntes de censures i de la *santa sede*, això pel CAC. És molt fàcil treballar en això i convertir-te en

■
“Hi ha una fragmentació brutal entre el que ens ensenyen i el que és la vida professional”

■
“Tenia un oncle que era periodista i m’interessava justament el que no posava a la crònica”

■
“La ‘teleescombreria’ més bèstia és aquell programa que avorreix”

un pretenció. Nosaltres no hem de dir què és el que ha de pensar la gent o què ha de consumir. Pontificar sobre què ha de fer la televisió...uff... ja tinc prou problemes per saber què he de fer jo. A mi hi ha programes que m’interessen i n’hi ha d’altres que no, però per a mi la *teleescombreria* més bèstia és aquell programa que avorreix, això sí que és una *teleescombreria*, perquè no serveix per a res.

Com veu la carrera de Periodisme des del món professional?
Veig que hi ha alguna cosa que falla perquè us demanen una nota altíssima per entrar, quatre anys d’estudi i, després, les sortides professionals que hi ha no estan al nivell que se us ha exigint tota la vida. Total, després, perquè no et deixin fer, perquè et

paguin 1.000 euros en el millor dels casos... Això no està bé perquè és un sector que belluga molta *pasta* i, si tinc una autoritat per a dir-ho, és perquè no sóc un empresari televisiu, sinó que continuo estant en la mateixa guerrilla del professional. Per a ells funcionarà, no? Però crec que amb aquesta excusa s’estan cometent molts abusos. Això fa que la gent no s’interessi per la feina i que cada vegada sigui més difícil tenir una informació veraç i independent de cara a l’espectador o al lector. Perquè un *tio* que està cobrant 300 euros al mes, evidentment, és molt més manipulable que un que n’està cobrant 6.000.

Quin tipus d’estudiant era?
No era gaire bon estudiant. Hi havia també, com ha passat a *El*

Com es pot comprovar, Fuentes és un home molt expressiu.

Mundo, la teoria de la conspiració. Tothom estava al bar: que no hi ha feina!, que no hi haurà feina perquè... A més, la meua promoció era la primera que des de les altres carreres es podia entrar a fer Periodisme al segon cicle. Això ho vàiem com un desastre: hem estat treballant aquí, se’ns ha exigint una nota de tall, el que t’expliquen a classe de ràdio i la ràdio no té res a veure, i, el que t’expliquen a classe de *tele* i la *tele* no té res a veure... Veig que això continua, la qual cosa em fa estar una mica esperançat ja que si en aquelles condicions uns quants hem pogut sortir endavant, doncs crec que encara hi ha la possibilitat que hi hagi algunes finestretes perquè això passi amb la gent que esteu estudiant ara. Però també és veritat que ara mateix

l'horitzó és més negre perquè tot ho controlen moltes menys mans i aquests monopolis van normalment contra la diversitat, la justícia i, de vegades, contra la legalitat.

En Fuentes era home de bar?

Si, totalment. *Bocata* de formatge o de sobrassada i formatge. Allò és una màquina de fer diners, que si plat combinat, arròs a la *cubana*. Això era un clàssic.

On s'imaginava que acabaria quan va fer la matrícula a primer?

La matrícula va ser dramàtica! En el moment de la matriculació: han tancat el grup 02! Anem al 51, em queda una penjada el divendres a la tarda, un altra... La matriculació a l'Autònoma és una de les coses que més m'ha ajudat a la vida per després confeigir el

El showman de la ràdio i la televisió, envoltat de micròfons.

horaris. Hi ha molts dies que si ve un convidat i l'he de gravar a determinada hora del matí, després, per encaixar-ho encara faig servir aquells quadradets de muntar l'horari per planificar el meu temps.

Quins són els moments que més enyores de la Universitat?

Els moment de tertúlia davant el bar, en aquells bancs, on és impossible mantenir una conversa perquè hi ha el passadís al mig. Tot i així, ho intentàvem i, de vegades, ens en sortíem. Això sí que ho recordo amb bon rotllo: les festes també eren importants, les festes eren bastant importants, sí.

Quines carències va trobar a l'Autònoma per formar-se en els seus estudis?

Això crec que és un mal comú en qualsevol universitat. Hi ha una fragmentació brutal entre el que ens ensenyen i com és la vida. T'expliquen com es fa un guió de ràdio amb unes indicacions que després no existeixen. Una cosa que no descarto gens, és més, m'agradaria molt, és donar classes a la universitat. Justament per això, per aportar-hi la meva experiència. No sé si això ha de passar per la via de fer el doctorat, o per un altra via. Però tinc por que si la cosa és via doctorat, em torni quadriculat. Crec que no seria bo ni pels estudiants ni per mi.

Va estudiar periodisme per vocació o per circumstàncies?

Tenia un oncle que era periodista i m'explicava coses. A mi m'interessava justament el que no

posava a la crònica. És a dir, si havia anat de viatge amb el Rei o amb Felipe González, doncs m'agradava saber tot el que passava quan anaven per Xina, per Cuba, si anaven al Tropicana després... M'agradava aquesta barreja entre actualitat i humor, que no és més que posar-hi el teu punt de vista particular, subjectiu i enfotre-te'n una mica d'aquestes veritats oficials. El cuquet va néixer aviat, amb 17 anys o així ja tenia la tència. Amb 13 anys recordo la conversa amb el meu oncle i a partir dels 17 ja estava embolicat, *currant* en alguna emissora municipal.

Treballava mentre estudiava?

Si, això ho vaig tenir clar. Per a mi la gran aposta va ser que des de primer de carrera vaig començar a *currar*. De fet, vaig tenir la possibilitat de canviar perquè en aquell any començava la Pompeu Fabra i allí tenien un plantejament d'estudiar matí i tarda que em funcionava millor. Llavors vaig decidir, clarament, que la meua vida era anar a una emissora municipal i anar a *currar* a diferents llocs perquè era l'única cosa que tenia sentit.

Coneixem la seva debilitat artística per Bruce Springsteen, Quan el va conèixer?

Havíem coincidit diverses vegades abans, però la primera presa de contacte forta va ser en una entrevista de *El País Semanal* que vaig estar vuit hores amb ell a San José (Califòrnia). Des d'aleshores sempre que ha vingut ens hem vist, o hem fet alguna entrevista, o hem estat prenent copes un dia amb en Bardem i *rotllets* així *guays*. És molt maco, és tan bo com sembla, et fa sentir bé, és sensacional, és el millor.

Quin és el moment que més gaudeix del seu temps lliure?

Sempre que en tinc, si tinc cinc minuts, amb els trastets aquells, em passo cançons amb els col-

legues, amb l'Arturo i en Juanra, ens n'anem canviant. Si tinc cinc minuts amb això ja disfruto. Si tens una tarda, diguéssim que el sexe aporta uns elements molt positius per a qualsevol ésser humà. Si ja tens un cap de setmana, imagina't: Hollywood o una festa, un sopar... Està bé gaudir sempre del temps lliure.

Ha presentat i dirigit molts programes de ràdio i de televisió, ha estat al teatre amb Cinco Hombres. Fins i tot ha cantat amb Mònica Green... Li agrada treballar, oi?

Acceptem *Cinco hombres punto com* com a teatre. També he can-

El periodista responent amb naturalitat a les preguntes de la revista Campus

tat sense la Monica Green. Vam *fotre* una gira per Espanya l'any passat. Això és pràcticament el que més m'agrada fer a la vida, és quasi millor que el sexe. Estic disposat a que algú digui el contrari, però és molt divertit. Perquè és aquesta cosa quasi de germans amb els músics, que són cinc *gamberros* absoluts, que molts havien coincidit amb mi a *La Noche* i aquesta és la formació natural que normalment m'acompanya. I és clar, ens ho passem de por: Gijón, Santander, Benicàssim... ■

**Rocio Blanco
Laura Pitarch**

La Fira de Barcelona es converteix durant cinc dies en el punt d'informació sobre les possibilitats de formació que s'ofereixen als joves de Catalunya.

CARLOS RUL-LAN

El saló 'Estudia' informa a més de 70.000 visitants

El nom de l'esdeveniment al que assisteixen milers d'adolescents cada any ho deixa molt clar: *Estudia*. Des de l'entrada fins la sortida no es deixa de rebre informació. Al principi hi ha un rocòdrom i unes pistes de bàsquet (per si hi ha algú que vulgui fer de l'esport la seva vida). Al primer pavelló es troben les parades de les entitats dedicades als cicles formatius, a les escoles d'idiomes, a les hostesses de vol, al maquillatge professional, al teatre, a la construcció, als Mossos d'Esquadra o, fins i tot, hi ha un estand dedicat a les forces armades (el segon dia van rebre algunes recriminacions per part d'una plataforma antibel·licista

que reclamava la prohibició de la presència de l'exèrcit als espais educatius com *Estudia*). Al segon pavelló estan localitzades les entitats dedicades als estudis universitaris. Trobem grans universitats com la UAB o la UB, situades una al costat de l'altra, i altres més petites com la de Vic o la de Lleida.

Un reflex del futur

La dinàmica de la societat moderna d'avui dia es reflecteix als taulells de les escoles de disseny, que tenen una forta presència, o amb la constatació de l'augment important de les universitats a distància (UOC i UNED). La procedència dels prop de

Aquest any, l'Autònoma va inaugurar a Estudia un nou estand de promoció.

70.000 joves que enguany han visitat el saló és tan diversa com els seus projectes de futur: "N'hi ha alguns que no s'adonen de res i altres que des dels 13 anys ja volen ser cirurgians plàstics", diu un dels becaris que ajuden a promocionar la UAB. A mesura que els visitants avancen (molts guiats pels pares) se'ls van omplint les mans de bosses, papers, bolígrafs, agendes, carpetes i plans d'estudi que les entitats regalen per atraure els joves cap a la seva oferta. Vist això, constatem que el futur és negoci i la fira és negoci i, es clar, sense bons negociants no es pot fer negoci ■

Carlos Rul-lan

VAL.MACHÍO

Un campus que comença a tocar sostre

En quasi 40 anys d'existència, el campus ha canviat de fisonomia. Inicialment es va ubicar en un paisatge de caràcter rural, però el seu espai edificat ha anat creixent, fins a convertir-se en la Universitat que coneixem avui dia. Un campus que s'ha fet adult i que ara veu limitat el seu creixement

“Per cada arbre que tallo, i mira que procuro no tocar-ne cap ni un, en planto deu de nous”, assegura Enric Font, director de l'Àrea d'Arquitectura i Urbanisme de la UAB. I és que, de fet, amb aquesta frase es resumeix molt bé la política urbanística del campus. Una doctrina que segueix al peu de la lletra el que estableix el Pla de Gestió dels Espais Agroforestals (PGAF), redactat l'any 2001 i que pretén coordinar i potenciar totes les activitats que es duen a terme en els espais no edificats del campus.

Actualment, ens trobem amb un campus urbà, humanitzat i que ratlla el 70% de la capacitat de sòl urbanitzable (que representa el 21% de les 230 hectàrees inicials que es van concedir l'any 1968), pel que des de la mateixa UAB s'està potenciant el creixement vertical i de densificació

Malgrat la progressiva reducció de noves construccions, diversos punts de l'Autònoma continuen en obres, especialment per reformar i ampliar els actuals edificis.

per evitar així tocar el mínim de sòl. Amb tot, es vol respectar la zona verda del campus que, paradoxalment, ha anat en augment amb els anys ja que ara hi ha més arbres que mai. “A la gent li costa entendre que aquests terrenys abans eren camps de cultiu, per això és absurd que ens acusin de carregar-nos les zones verdes. Cal trencar amb aquesta idea”, es defensa Font.

Conservar les zones verdes

La preocupació per mantenir l'element característic de l'Autònoma, les zones boscoses, és real. De fet, les polítiques urbanístiques ara es plantegen reduir aquest 21% de sòl urbanitzable a un 17%, fent encara més necessari el creixement vertical. Segons indica Font “queda poc per tocar i tampoc es vol tocar. El campus ja està bé com està, i

■ **Ens trobem amb un campus urbà, humanitzat i que ratlla el 70% de la capacitat de sòl urbanitzable**

■ **La zona verda del campus, paradoxalment, ha anat en augment amb els anys**

■ **Hi ha nou projectes en construcció. El principal és l'ampliació de la Vila Universitària**

amb l'opció de remodelar els edificis s'optimitzen recursos perquè es construeixi sobre el que ja hi ha i no s'hagi de partir de zero". Tot i així, és evident que encara hi ha molt moviment d'obres al campus. En concret hi ha nou projectes en construcció. El principal és l'ampliació de la Vila Universitària. També els tres nous mòduls destinats a la recerca, l'edifici de l'Institut Català de Nanotecnologia i els treballs per a un nou aparcament al costat de l'antic parc de bombers. Font assenyala, tot veient una foto aèria del campus, que queden molt poques zones urbanitzables i en les quals no hi ha cap projecte de futur, de moment.

A l'horitzó encara és habitual veure diverses grues, símbol de moviment urbanístic. Poden ser les darreres d'un campus conformat per un mosaic d'edificis i zones verdes.

És evident, però, que la UAB ha de continuar creixent ja que cada vegada hi ha més demanda d'estudis universitaris i de centres de recerca avançada. D'aquí que, davant la manca de sòl urbanitzable, es pensi en alternatives per a la seva expansió i es comencin a alterar els límits del campus.

Alternatives de futur

Ara, el creixement es centra a l'altra banda de la carretera, a tocar del Parc Tecnològic del Vallès, lloc destinat a ser el gran centre d'investigació i on en poc més de dos anys hi haurà l'accelerador de partícules: el Síncrotró. Creixement, sí, però

sostenible. Premissa que ha de marcar el futur de l'Autònoma i que ha de començar per fomentar l'ús del transport públic i apartar els cotxes cap als extrems, per tal que l'Eix Central esdevingui un passatge peatonal. Tot plegat, segons Enric Font, amb la voluntat de "fer cada vegada un campus menys agressiu, més maco i que continuï marcant la diferència". Una proposta de futur ambiciosa que tot just ara comença a veure's com una realitat, però que, per aconseguir l'objectiu, encara queda el més complicat: un canvi de consciència ■

**Laura Casas
Valeriano Machío**

Saps que molts dels avançaments en hematologia humana s'han conegut gràcies a investigacions veterinàries?, que la primera transfusió reconeguda va ser d'una ovella a un ésser humà? Tots dos van morir. Saps que a causa de la incompatibilitat dels grups sanguinis és impossible que tinguin èxit les transfusions entre animals de races diferents?, que actualment només existeixen tres bancs de sang animal a Espanya? Un d'ells es troba, des del gener de 2006, a la Facultat de Veterinària de la UAB.

Banc de sang animal: un altre tipus de donants

El centre, dirigit pel professor Rafael Ruíz de Gopegui, subministra sang a més de 51 clíniques i diverses universitats de tot el país. Això permet salvar la vida de centenars de mascotes cada any.

La veterinària ha estat molts cops la porta d'entrada d'una medicina que s'ha anat desenvolupant a un ritme secundari. Si bé cada any es donen més de 70 milions d'unitats de sang humana a tot el món, cert és que

Josiño va necessitar sang perquè es va quedar molt dèbil després d'una operació.

les investigacions i els processos són molt més lents si parlem de les nostres mascotes. Malgrat això, la primera donació clínica reconeguda va ser d'una ovella a un ésser humà al segle XVI-XVII. Malauradament, tots dos van morir. La incompatibilitat entre sang animal de distintes espècies, o entre sang animal i sang humana, tanca portes a una veterinària hematològica que es va desenvolupar d'una manera

important a partir de 1990. En aquest any, Estats Units va posar en funcionament els seus bancs de sang animal, en els quals es va començar a estudiar els grups sanguinis de canins i felins.

Clíniques veterinàries

La Universitat Autònoma de Barcelona compta amb un dels tres bancs de sang que hi ha a Espanya. Des d'ell, 51 clíniques es nodreixen de sang després

FOTOGRAFIA CEDIDA PER LA FACULTAT DE VETERINÀRIA

Josiño: l'experiència de ser receptor.

Una clínica va descartar la possibilitat de practicar la transfusió tot i que l'animal tenia anèmia “Al meu gos li van detectar un tumor —explica Juan Canitrot—. El van operar i semblava recuperat, però al cap de poc temps va començar a estar molt dèbil”. La clínica veterinària que el tractava no va optar per cap solució, així que Canitrot va portar Josiño a un metge que li va diagnosticar una anèmia i aquest li va practicar una transfusió. “A l'altra clínica ni tan sols s'ho havien plantejat, i jo reconec que no tenia ni idea que era possible fer transfusions entre animals. L'únic que tenia clar és que volia que Josiño sortís bé d'aquella clínica”.

que aquesta hagi estat analitzada. Segons les explicacions del director del banc de sang de la UAB, el professor Rafael Ruíz de Gopegui, “en hematologia s'han fet força coses en els darrers anys, però segueix sent la gran desconeguda”. Tot i que durant vuit anys es va lluitar per a la creació d'un centre que permetés la investigació en aquest camp, la falta de pressupostos i d'ajudes públiques van retardar la posada en funcionament del projecte. La iniciativa, de caràcter privat, atén exclusivament a gossos ja que no es tenen recursos suficients per desenvolupar tècniques i investigacions per anar més enllà. “El problema de treballar amb gats o animals de grans dimensions és que es requereixen tècniques d'extracció i de conservació diferents”, diu Rafael Ruíz de Gopegui. “Es necessitarien materials per poder treballar amb volums de sang molt grans i això no és possible tècnicament”, assegura.

El procés de la donació

Són moltes les similituds entre la donació humana i el procés de la donació animal. És necessari que el gos sigui adult, compleixi amb un pes determinat i que es trobi totalment sa. “Es realitza una anàlisi completa per saber que l'animal no sols està aparentment sa, sinó que efectivament està preparat per poder donar. La donació no suposa cap risc per l'animal, i encara que podríem practicar-los-hi una donació cada mes, els nostres donants ens visiten cada tres”, afirma el professor Ruíz. El procés d'extracció es

realitza en una sala condicionada, a la Facultat de Veterinària, i té una durada aproximada de deu minuts. La sang se separa en els seus components: eritròcits i plasma, que es guarden a 4 i 70 graus sota zero dins de grans refrigeradors. Dins del banc, la sang es pot conservar fins a cinc anys, mentre que a les clíniques solament n'aguanta un. Els centres veterinaris, registrats a través de la web, sol·liciten al banc les necessitats que tenen. “Les clíniques s'encarreguen de venir a buscar el producte o se'ls hi envia amb un tipus de transport especial —diu el professional— ja que durant el viatge la sang no pot contaminar-se ni la temperatura pot canviar”.

Avantatges i inconvenients

Les possibilitats de donació són reduïdes si pretenem anar més enllà del que en veterinària es defineix com petits animals (mascotes comuns). Els pressupostos no acaben d'encaixar quan es tracta de pensar en mascotes i els passos avancen poc a poc. Les transfusions de sang són imprescindibles en situacions d'emergència o de medicina intensiva, i són claus a l'hora de salvar vides, però mai estan exemptes de riscos. Els grups sanguinis de gossos i gats són molt més complexos que els dels humans perquè la possibilitat d'una reacció inesperada és més gran. “Tot i els riscos que existeixen pel receptor, les transfusions no tan sols salven vides en situacions d'urgència sinó que també poden millorar molt la qualitat de vida d'animals amb malalties —conclou el professor—. Per la meua part estic content perquè sé que casos que abans els donava per perduts, ara es poden resoldre i en aquest sentit per a mi ja és suficient” ■

**Alba Rodríguez
Yolanda Alamillo**

CARLA GUARDIOLA

Els 'Practicum' de magisteri

Magisteri és una de les llicenciatures on les pràctiques tenen més importàcia ja que representen la prova de foc per veure si realment volen dedicar-se a la professió o bé reconduir la seva orientació professional.

La Facultat d'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona ofereix dins la llicenciatura de Magisteri sis especialitzacions diferents: Educació infantil, Educació primària, Educació física, Educació musical, Llengües estrangeres i Educació especial.

En totes aquestes llicenciatures els i les estudiants fan quatre períodes de pràctiques que s'adeqüen a la seva especialitat a mesura que avancen els cursos. Aquests períodes estan pensats per tal que l'alumnat assoleixi un seguit d'objectius de manera progressiva. Així doncs, el *Practicum I*, que es duu a terme a inicis del segon trimestre del primer curs, és el

període d'observació. Els grups d'alumnes escullen el centre on volen fer les pràctiques i el curs que més els interessa. Durant els quinze dies d'estada al centre els i les mestres acompanyen el grup de pràctiques i els ajuden en tot moment, però tal i com ens expliquen Maria Muñoz, Laia Ruaix i Jennifer Calzado, estudiants de Magisteri d'Educació primària: "Al principi sempre hi ha molts nervis i tens la sensació de fer més de secretària que de mestra en pràctiques; fotocòpies per aquí, cartolines per allà, ara vés a buscar tissors, etc.". Però malgrat tot, diu Laia; "agraden més del que et penses". En principi, les pràctiques de primer

LAIA CARBONELL

són per entendre l'organització del centre, veure com els i les mestres es preparen les classes i valorar la importància de la feina en equip. Però encara no tenen l'oportunitat d'assistir a cap reunió de professorat.

Pràctiques individuals

En canvi, en el *Practicum II*, l'alumne es prepara per iniciar-se en la tasca de mestre i ja se li encarrega la preparació d'activitats relacionades amb la seva especialitat per fer-les amb el grup que li ha tocat. "Quan fas classe realment t'adones del que és ser mestra, de tota la feina que aquesta professió comporta: la preparació de les classes, les reunions de professorat, les xerrades amb els pares, etc.", explica l'estudiant de tercer de Magisteri de Llengua Estrangera Tony Vico.

A la pàgina de l'esquerra, Maria Muñoz, Laia Ruai, Jennifer Calzado i Tony Vico, estudiants de Magisteri. Els estudiants de Magisteri tenen espais per treballar en grup als passadissos de la Facultat.

L'avaluació

El 'Practicum' és una assignatura que no s'acostuma a suspendre ja que és de les que més agrada i de les que resulta més enriquidora. El sistema d'avaluació consta de tres parts: un informe que envia el centre on s'han fet les pràctiques, una memòria que és més complexa a cada 'Practicum' i les tutories amb un professor assignat des de la Universitat. Cal aprovar cadascuna de les parts per tal d'obtenir els crèdits.

A partir de segon, l'alumnat assisteix a les reunions de mestres, on s'adonen de la importància de la coordinació de tot l'equip. Així doncs, l'experiència de segon resulta més enriquidora, ja que els estudiants de magisteri afronten el *Practicum* amb més recursos com a docents.

A l'últim curs de la llicenciatura, les pràctiques prenen molt protagonisme ja que representen gairebé la tercera part del total de crèdits del curs i prop de 200 hores. Els *Practicum III* i *IV* consten de dos períodes intensius de quinze dies al setembre i quinze dies al febrer i cada dimecres durant la resta del curs. Al *Practicum III*, que té lloc durant el primer quadrimestre, l'alumnat prepara una unitat didàctica amb l'ajut d'especialista o de tutoria. Aquesta

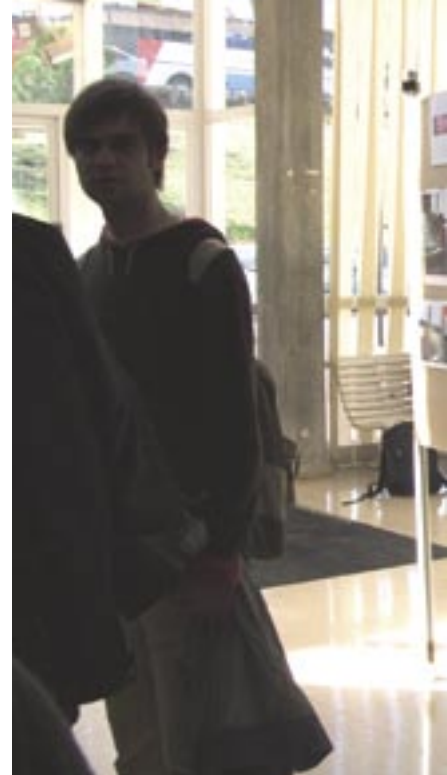
unitat didàctica es desenvolupa durant el *Practicum IV* al segon quadrimestre. Les pràctiques de tercer són la culminació del procés de formació com a mestre: "És on més veus el que has estat estudiant", afirma Eulàlia Dòria, llicenciada en Magisteri i estudiant de Psicopedagogia.

Oferta de centres

Els centres on es duen a terme les pràctiques de segon i tercer no els escullen els alumnes sinó que vénen donats per l'oferta que presenta la Facultat de Ciències de l'Educació. Tal com explica José Antonio Bonilla, responsable d'administració de pràctiques de la Facultat, la Universitat té convenis amb el Departament d'Educació, amb ajuntaments i amb escoles concertades que en conjunt configuren els possibles centres de pràctiques. La majoria de *Practicums* es fan a CEIP públics, escoles bressol, a Zones d'Escolarització Rural (ZER), i en menor nombre, a escoles concertades, escoles d'adults, aules hospitalàries i centres penitenciaris. Cal destacar que ls centres privats mai demanen alumnes en pràctiques de la UAB.

Sortosament, Bonilla, durant els seus set anys com a responsable de pràctiques, no s'ha trobat mai amb alumnes que no les hagin pogut realitzar per falta de places, fins i tot reconeix que pel que fa a Magisteri sempre hi ha un excés d'oferta de centres ■

**Laia Carbonell
Noelia Gallart
Carla Guardiola**

Josep Maria Blanco, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació, va lloar la tasca feta a la revista.

Albert Sáez, secretari de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, va valorar molt positivament l'esforç que suposa tirar endavant durant tants anys una publicació on tot l'univers informatiu gira a l'entorn de la UAB.

Antoni Reig va dir que la revista Campus és com un fill per a ell. Elvira Altés -en el Dia Internacional de les Dones- va reclamar la necessària igualtat entre dones i homes a tots els mitjans de comunicació.

Pepa Badell ressaltà l'esforç que fa tothom per crear i fer funcionar una nova redacció cada quadrimestre. Durant els set anys de vida, han passat per la redacció de la Campus uns 500 alumnes. A l'exposició també hi havia una mostra de pòsters fets per alumnes de primer de Disseny, Composició Visual i Tecnologia en Premsa.

La 'Campus' celebra el seu **setè aniversari**

La revista *Campus* ha fet set anys. El darrer 8 de març s'inaugurà una exposició amb motiu del seu setè aniversari. L'acte va ser presentat pel director i les sotsdirectores de la revista, Antoni Reig, Pepa Badell i Elvira Altés, junt amb Josep Mª Blanco, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació. També es va comptar amb la presència del secretari de Mitjans de Comunicació

de la Generalitat, Albert Sáez. Després de la presentació al vestíbul de la Facultat, tots plegats parlaren a la Sala de Juntes. Va ser un acte emotiu on es va lloar la tasca que duu a terme la *Campus*. L'exposició fa un recorregut de l'evolució dels seus 37 números, quin és el seu procés de producció i les peculiaritats del seu equip de treball, que canvia cada quadrimestre.

VAL.MACHÍO

▀ LLIBRES

Antisemitisme i resistències catòliques a la democratització espanyola en els anys del Concili Vaticà II.
Alfonso Botti. Arxiu Històric de la Fundació Carles Pi i Sunyer, Barcelona

Aquest estudi recull l'actitud d'algunes publicacions integristes (*Cristiandad, Cruzado español* i *¿Qué pasa?*) enfront del debat conciliar sobre els jueus així com el contingut de libels antisemites durant els anys del Concili. També presenta conclusions sobre els antecedents del búnquer eclesiàstic.

Catorce temas para entender la economía.
Raúl García-Durán. UAB

Aquest manual d'economia va adreçat al públic en general però es molt útil per a l'ensenyament de l'economia a estudiants

La República i la guerra civil explicades als britànics (Dos informes de Josep M. Batista i Roca, Pere Bosch Gimpera, Carles Pi i Sunyer i Josep Trueta). Documents d'Història de l'Arxiu Pi i Sunyer.

Edició a cura de Mireia Capdevila i Candell. Barcelona

Pere Bosch Gimpera i Carles Pi Sunyer, ex consellers del darrer govern de la Generalitat, van arribar a Gran Bretanya a la primavera del 1939 i es van reunir amb Josep Maria Batista i Roca, vell militant del nacionalisme català, que durant la Guerra Civil havia organitzat una modesta representació oficial catalana per fer conèixer als britànics la realitat de la guerra espanyola. Juntament amb Josep Trueta, també traslladat a la Gran Bretanya, van organitzar una nova delegació institucional per presentar a les autoritats britàniques la *qüestió catalana* en el marc de la postguerra espanyola i van explicar el paper de Catalunya durant la República i la Guerra Civil. En aquest volum es reproduïxen dos dels informes elaborats pels britànics que no van arribar al seu destí. Un "Informe sobre la República i la guerra" i l'"Informe sobre la religió a Catalunya durant la Guerra Civil".

d'altres Facultats. És una segona edició revisada i ampliada.

Un siglo de derechos sociales. A propósito del centenario del Instituto de Reformas Sociales (1903-2003).
María Jesús Espuny i altres. UAB

A principis del segle XXI s'ha ampliat la idea existent sobre els drets socials que tenia l'Institut

de Reformas Sociales. En aquest volum es dona protagonisme a aspectes com la inspecció de treball i la seva influència en el desenvolupament de la legislació social, la Constitució Europea i les seves clàusules d'acord amb els drets socials, la manera com s'aborda a la legislació la feina de les persones amb discapacitat, la situació de les persones dependents o la protecció de la maternitat i de la vida laboral.

Invertir en I+D.
Josep M. Surís. UAB

El baix volum d'inversions de les empreses espanyoles en I+D es el tema d'aquest llibre, que exposa les característiques d'aquesta inversió i els seus riscos, els factors tecnològics i econòmics que l'estimulen i els motius que ajuden al seu èxit tècnic i comercial tot resumint les aportacions a aspectes com la dimensió de l'empresa, els acords de col·laboració, la rendibilitat de la inversió i el seu finançament.

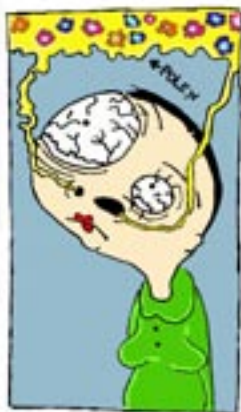
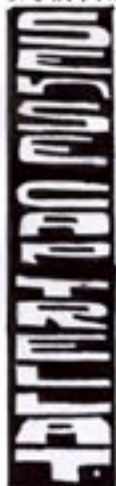
El llenguatge dels polítics. Anàlisi del cas català

Margarida Bassols. Ed. Eumo

L'autora, professora de la Universitat Autònoma de Barcelona, amb aquesta aportació teòrica i pràctica al discurs polític i a la seva història ha analitzat una selecció d'enunciats i discursos emesos per polítics catalans des de la instauració de la democràcia, la qual cosa també mostra com s'ha gestat la transició democràtica i la democràcia al nostre país des de la caiguda incruenta de la dictadura franquista.

LAURA I ARACELI

SENTIT COMÚ, SENY

JOAN SERRA

Jaume Francisco
Llicenciat en Medicina a la UAB,
Primer MIR d'enguany a tot
l'Estat

Tot esforç té la seva recompensa

ón quarts de dues del migdia i sembla que ja no ha d'entrar cap pacient més. En Jaume ha estat des de les nou del matí fent receptes, auscultant i intentant curar els petits refredats que sempre, a l'entrada de la primavera, ens ataquen sense clemència. Ja fa dies que la ressaca de l'èxit s'ha apaivagat, i el ritme frenètic d'atenció als mitjans sembla que ja ha fet la seva treva particular. Fa unes setmanes, en Jaume Francisco es va sorprendre quan va assabentar-se que havia quedat en tercera posició als exàmens del MIR. Més de 9.000 persones s'havien matriculat enguany en aquestes proves, les quals permeten als llicenciats en Medicina especialitzar-se en alguna disciplina concreta. Finalment, 8.100 persones de tot l'Estat van fer aquests temuts exàmens, que permeten, d'altra banda, l'inici d'una carrera professional i la realització d'unes il·lusions que han durat tota una vida. Els bons resultats de les proves del MIR,

ponderades amb el magnífic expedient que aquest ex estudiant de l'Autònoma va aconseguir el juny quan va acabar la llicenciatura, li han permès ser el primer de la llista a nivell espanyol i l'únic dels vuit milers de metges a qui no poden robar la plaça desitjada. Esforç, ambició sana i una gran capacitat de superació semblen ser els ingredients per aconseguir quelcom que a molts els resulta impossible.

Un dur procés de preparació

Aquest jove desprèn humanitat i timidesa a simple vista. Aquest mes haurà d'anar a Madrid per escollir la plaça de resident, i a partir del juny iniciarà la seva especialització, que durarà cinc anys, a l'àrea de Cardiologia de la Vall d'Hebró, on ja havia fet una estada de pràctiques anteriorment. "Les pràctiques ajuden a tenir un contacte amb la realitat més directe. Limitant-se a la teoria, ningú podrà arribar mai a ser un bon metge". En Jaume

Jaume Francisco a la consulta del CAP doctor Mirambell, a Caldes de Montbui, després d'una dura jornada de treball.

també va fer pràctiques al Parc Taulí de Sabadell i ha estat metge de la plantilla del CAP de Sant Feliu de Codines i de Caldes de Montbui, el poble que l'ha vist créixer. El procés previ a les proves del MIR va ser, com el de qualsevol llicenciat que decideix presentar-s'hi, molt dur. Des del mes de juny fins el passat gener, en Jaume es va estar entre vuit i nou hores diàries amb la mirada enganxada a desenes de llibres de Medicina. Els dissabtes, assistia, juntament amb d'altres companys de la carrera, a una acadèmia de preparació, i els diumenges es prenia un descans merescut. Mentrestant, seguia sortint amb els amics i dedicant-se a la seva altra gran passió: el bàsquet. Admet que no va fer cap sobreesforç durant la carrera, almenys no més que cap dels seus companys, i creu que el secret per treure's una carrera en el temps previst i amb bons resultats és saber aprofitar el temps ■

Joan Serra

Postgrau UAB 07/08 l'encertaràs!

Més de 500 màsters, diplomatures de postgrau, cursos i doctorats per fer un pas endavant en el teu futur professional.

Més de 500 opcions per encertar.

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

Consulta el nou catàleg on-line:

www.uab.cat/postgrau